

SMLOUVA S BOHEM

CECIL duCILLE

(Březen 1983)

Bože, Otče, vydáváme toto shromáždění a tento lid Tobě. Slíbil jsi, že kdekoliv se shromáždíme ve Tvém jménu, budeš uprostřed nás, abys nám požehnal a činil nám dobře. Jen se modlíme, Pane Bože, abys přivedl v tuto chvíli každou mysl do jednoty ve jménu Ježíš. Pane, pohleď na všechna poničená místa. Pane Bože, pošli svého ducha a naprav a uzdrav tohoto večera.

Drahý Bože, probud' svůj lid, aby slyšel Tvůj hlas. Víme, že někdy nejsme připraveni slyšet Tvůj hlas. Naše mysl není nastavena tak, aby slyšela Tvůj hlas. Někdy jsme naslouchali jiným hlasům, drahý Ježíši. Modlíme se ale, aby se v tuto chvíli Tvůj duch pohyboval nad shromážděním, aby tento lid slyšel Tvůj hlas. Chvála Bohu. Poddáváme svá srdce a své mysli Tobě, Ježíši, a prosíme Tě, abys mluvil v našem středu a my Tě slyšeli. Ve jménu Ježíš. Díky, Ježíši, chvála Bohu.

Sestra Mavis má něco na srdci:

Cítím ve své duši takovou naléhavost. Jako by Pánův duch burcoval, burcoval a burcoval, abychom vyšli ze svého sebeuspokojení a vystoupili na horu. Jsou věci, které nám brání vstoupit do plnosti, kterou pro nás Pán má. Pán chce, abychom tyto věci mocí Božího ducha odložili, vyprostili se z nich a přidrželi se toho, co nám Bůh položil na dosah. Přivede nás tak na místo, kde nás chce mít, protože brzy bude již příliš pozdě.

Vyšli jsme sice ze způsobu kázání, které straší pekelným ohněm a satanovými vidlemi, toto máme za sebou. Ale stali jsme se uspokojenými ve vztahu s Bohem. Stali jsme se tak familiárními, že už ani proti věcem, které nás dělají samolibými, nebojujeme. Nebojujeme proti věcem, které nás ukolébávají, udržujeme si před Boží tváří špatné přemýšlení, špatné touhy a věci a nejednáme s nimi, nejednáme s člověkem. Říkáme: „Přenesme se přes to a dostaňme se z bodu, kam nás chtěl

nepřítel dostat, aby nás okradl o radost ze slávy, do které nás Pán povolal.“

Brzy bude
již příliš
pozdě.

Užíváme si malé věci, drobnůstky, které nás okrádají o naše spasení, maří naši chůzi a okrádají nás o radost. Když se setkáme, nedokážeme chválit Pána v okrase svatosti. Chvála Pánu. Někdy vnímáme, že je rozdělení v táboře. Kéž nám Bůh pomůže odložit každé břemeno a hřích, které nás tak snadno obkličují, a běžet s trpělivostí závod.

Není to snadné. Budou problémy, další problémy nás zavalí, není to lehké, ale Bůh říká, když se toto děje: „Mé jho je příjemné a mé břemeno lehké.“ Když přijde soužení a úzkost a zmatky se vším ostatním na nás dolehnou, musíme pamatovat, že máme kotvu, která je pevná a jistá, nepohyblivá. Pokud zjistíme, že se ve svých myslích odvracíme od nepohyblivosti, musíme obnovit svou sílu v Pánu.

Pán nepočítá,
kolikrát jsme
dole. Problém je,
pokud dole
zůstaneme.

Nejednou jsem už řekla, že Pán nepočítá, kolikrát jsme dole. Problém je, pokud dole zůstaneme. Mnohokrát se sebereme a jdeme dál, řekneme: „Pane, vidím to město, o němž Abraham řekl, že je nádherné.“

Abraham zmínil situace, kdy se málem vrátil do svého města, ale řekl: „Hledám město, jehož stavitelem a tvůrcem je Bůh.“ Nic jiného ho už nemohlo uspokojit. Lotovi řekl: „Můžeš mít, co chceš, protože mně jde jen o to město.“ Směřoval k onomu místu v Pánu, a to jej vedlo k tomu, aby se zbavil všeho. Odprodával. Odprodával své vlastní touhy, své vlastní pocity, vlastní myšlenky, všechno své. Prodával to a říkal: „Pane Bože, chci být s Tebou na tom místě. Bez ohledu na to, co se se mnou snaží nepřítel udělat, že se mě snaží zničit, okrást, nespustím z Tebe oči.“

Takto dostal Elizeus dvojitý díl. Když spustíme své oči z Něj, ztrácíme odvahu a jsme zlomení. Musíme si uvědomit, k čemu nás Pán povolal. Jsme lidem, který přichází na konci věku. Díky tomu jsme povoláni přijmout zvláštní břemeno. Jeho jho je příjemné a břemeno lehké, protože nám dal i to, co scházelo všem, kdo před námi bojovali a získali svou korunu.

Jsme v Božích očích velmi vzácným lidem. Když nastává bitva a ozývá se nesmírný řev, pamatujme, že nám bylo dáno vše, co nás tím může provést a zachovat v Něm.

Bratr duCille:

Děkujeme Bohu za ta slova. Obráťte si se mnou do Exodu do 12. kapitoly. Podívejme se na úplný počátek krevní smlouvy, již máme s Ježíšem Kristem. Máte-li s někým smluvní vztah a začínáte mít problémy, měli byste se znovu podívat do celého textu smlouvy, kterou jste uzavřeli. V naší smlouvě existují určité body, určité poznámky psané drobným písmem, se kterými, mám pocit, nejsme příliš obeznámeni. Možná jsme na ně prostě zapomněli. Pojd'me se dnes podívat z Boží milosti na některé z nich. Pokud jste toto kázání slyšeli už stokrát – ještě jste je pořádně neslyšeli. Dnes se dostaneme do věcí, které nám chce Duch konkrétně říci. Někde jinde se možná sešli jiní a Duch k nim mluvil, my však chceme slyšet vše, co dnes Duch říká nám.

Bůh jim přikázal vzít beránka na každý dům. Exodus 12 od 5. verše:

„Beránka bez vady, samce ročního míti budete, kteréhož z ovcí aneb z koz vezmete. A chovati ho budete až do čtrnáctého dne měsíce tohoto; a zabije ho všecko množství shromáždění Izraelského k večerou. A vezmouce krve, pomaží obou veřejí a nade dveřmi u domů, v nichž jej jísti budou. I budou jísti noci té maso pečené ohněm, s chleby přesnými; s bylinami hořkými jísti jej budou. Nebudete jísti z něho nic surového ani v vodě vařeného, ale pečené ohněm, s hlavou jeho i s nohami a droby. Nezanecháte z něho ničehož do jitra; pakli by co pozůstalo z něho až do jitra, ohněm spálíte. Takto jej pak jísti budete: Bedra svá přepásaná míti budete, obuv svou na nohách svých a hůl svou v ruce své, a jísti budete s chvátáním; nebo Jití jest Hospodinovo. V tu noc zajisté půjdu po zemi Egyptské, a budu bítí všecko prvorozené v zemi Egyptské, od člověka až do hovada, a nade všemi bohy Egyptskými učiním soud: Já Hospodin. Krev pak ta na domích, v nichž budete, budeť vám na znamení; a když uzřím krev, pominu vás, a nebude mezi vámi rána zahubující, když bítí budu prvorozené v zemi Egyptské. A budeť vám den ten na památku, a slaviti jej budete slavný Hospodinu po rodech svých; právem věčným slaviti jej budete.“

Je-li nějaký lid, který se nemá stát věčným lidem, pak je výsměchem dát mu věčnou smlouvu. Bůh dal Židům smlouvu, jež přešla i na církev, na tělo Kristovo, a ta má být věčnou smlouvou, neboť tělo Kristovo bude trvat navěky. Jsme věčným lidem, proto nám Bůh dává věčnou smlouvu. Židé měli její vzor. Podívejme se na něj blíže. Podívejme se na základní smlouvu a prozkoumejme, co říká.

Zaprvé bylo třeba zabít beránka. Veřeje a nadpraží u domů měly být pomazány krví. To mělo zastavit moc určitých duchů, kteří byli posláni na Egypt. Jak víte, Bůh neposlal anděly z nebe, ale z pekla. Andělé z pekla, ničitelé, andělé smrti dostali příkaz zabít vše prvorozené, tj. prvorozené z dobytka i prvorozené z lidí.

Nalistujme si ve svých Biblích Jeremiáše 31,33:

„Ale tatoť jest smlouva, kterouž učiním s domem Izraelským po těchto dnech, dí Hospodin: Dám zákon svůj do vnitřnosti jejich, a na srdci jejich napíši jej; i budu Bohem jejich, a oni budou mým lidem.“

Člověk by se neustále odvracel a hřešil a zase odvracel. Bůh však ustanovil, že Člověk prolije svou krev a zasadí ji do vašeho nitra. Hebrejštiny nazývá srdcem to, čemu my bychom řekli spíše mysl, duše či nitro. Bůh mluví o tom, že do vás zasadí něco, co se stane silou, díky které dodržíte svou část smlouvy, a Bůh dodrží tu svou.

Nyní se na to podíváme blíže a zjistíme, co musí dodržet Bůh. Chvála Pánu!

Pojďme do Židům do 8. kapitoly. Přečtěme si, co o této smlouvě napsal Pavel, protože Pavel citoval Jeremiáše.

„Protož tatoť jest smlouva, v kterouž vejdu s domem Izraelským po těch dnech, praví Pán: Dám zákony své v mysl jejich, a na srdcích jejich napíši je, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.“ (Židům 8,10)

Na jejich srdcích – tj. do centra vašeho rozhodovacího procesu. Do středu vaší mysli, vašich emocí, tužeb a všeho, do středu vás samých – Bůh to nazývá vašim duchovním srdcem.

„...a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem. A nebudouť učiti jeden každý bližního svého, a jeden každý bratra svého, říkajíce: Poznej Pána, protože mne všickni znáti budou, od nejmenšího z nich až do největšího z nich.“ (Židům 8,10–11)

Bůh říká, že zasazení krve do vás je zavazující nejen pro vás, ale i pro Boha. Bůh sám zapečetil svým životem smlouvu a vy zavazujete Boha stejně jako On vás. Je to samozřejmé, smlouva musí být oboustranně zavazující. Podívejme se na některé body této smlouvy. Pamatujete, jak vypadá stánek? Pamatujete na vnější nádvoří a bronzový oltář, kde se páli oběti?

To je první smluvní dojednání. Je to velice rozsáhlý oddíl, který jste uzavřeli, když jste přijali Ježíše Krista jako svého spasitele a vstoupili jste do smlouvy či smluvního vztahu s Bohem. Vstoupili jste do smlouvy s Bohem. Jakmile jste vstoupili do smlouvy, pokud vás skutečně Bůh spasil, první věc, o kterou vás Bůh bude žádat, je křest.

Jestliže si řeknete: „Dobrá, Bože, nechám se pokropit. Však ani lidé na poušti neměli dost vody. Nechám se pokropit, tak jako to udělali někteří na poušti, kde neměli vodu,“ a nechali byste se pokropit, Bůh by řekl: „Z toho nic nebude, nenechal ses pokřtít, nechal ses pokropit. To není křest.“

Už jsem vám vyprávěl, co se mi stalo, když mi Ježíš Kristus řekl, že se musím nechat pokřtít. Pamatujete si to? Vyšel jsem ven a vydal jsem se do dobré, Bibli vyučující, Boha milující baptistické církve a nechal se pokřtít. Nechal jsem se pokřtít v dobré baptistické církvi.

Stánek má tři části. Na vnějším nádvoří je oltář a také umyvadlo, které je druhým krokem, druhý bodem smlouvy, o němž mluvím. V tomto bodě mi Bůh řekl: „Musíš se nechat pokřtít.“

Nevěděl jsem, proč se musím nechat pokřtít. Prostě jsem vyběhl a nechal se pokřtít v Baptist Missionary Alliance Church. Když jsem přišel domů, našel jsem tam Ježíše, jak na mě čeká.

Řekl jsem: „Pane, udělal jsem, co jsi mi řekl. Chvála Pánu.“

Odvětil: „Musíš se nechat pokřtít.“

Myslel jsem, že se z toho zblázním. Slyšel jsem to, hned jsem to udělal. Šel jsem pod vodu. Řekli mi: „Křtím tě ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého.“ Vytáhli mě. A On mi pak řekne, že se musím nechat pokřtít.

Tak jsem začal pátrat v Písmech, začal jsem pátrat, jaký bod mé smlouvy s Bohem mě nyní nutí do věci, které se říká křest, a já jí nerozumím. Objevil jsem při svém průzkumu větičku: „Jsa veden Duchem

svatým.“ Také jsem zjistil, že můj křest je součástí mé smlouvy, že půjdu celou cestu s Ježíšem.

Půjdu s Tebou
v pohřbu, smrti
i ve vzkříšení.

„Ano, Pane, ve svém životě půjdu s Tebou. Půjdu s Tebou v pohřbu, smrti i ve vzkříšení.“

To je smlouva, kterou uzavíráte s Bohem. Vstupujete do hlubšího vztahu s Ježíšem Kristem, abyste s ním ušli celou cestu. Naneštěstí se někteří bratří utáboří venku, na nádvoří stánku. Říkávají: „Máme už všechno. Máme spasení a máme Ježíše.“

Když získáte spasení, co vlastně získáte? Velmi mnoho lidí věří, že získali Krista. Nezáskali jste však Krista, ale Jeho krev.

Říkáte si: Jaký je v tom rozdíl? Jaký je rozdíl mezi Ježíšem a Jeho krví? Když získáte mou krev, získáte část mě samého, ale nezískáte mě. Obdržíte krev Ježíše Krista, získáte Boží život, ale nezískáte Krista.

Dovolte, abych to ještě jednou prošel. Ježíš řekl, že život je v Jeho krvi. Řekl, že život veškerého těla je v krvi. (Lev 17,11) Můj život je v mé krvi, Boží život je v Boží krvi. Je-li Ježíš Kristus Bůh, pak krev, kterou Ježíš prolil, byla život Boha Otce nám darovaný – náboj života. Jste mrtví, přesně v takovém stavu jste byli. Byli jste mrtví. Bůh nemůže jednat s mrtvým člověkem, nemůže s ním uzavřít žádnou dohodu. Nemyslím si, že někdo z vás tady cokoli podniká s mrtvým člověkem. S mrtvým nemůžete sepsat smlouvu, nedočkali byste se odezvy. Proto vás musel Ježíš Kristus přivést k životu. Vzkřísil vás, když jste ještě byli mrtví ve svých hříších. (Ef 2,1)

Protože jsme byli mrtví, Bůh nás přivedl k životu, a nyní, když jsou naše oči otevřené, když jsme živou duší, s námi bude jednat.

Bůh vdechl dech života do Adama a...? Adam se stal. Ano, to říká hebrejščina. „Adam se stal.“ Adam nebyl, a pak se stal entitou. Stal se živou duší. (Gen 2,7) Požehnaný buď Bůh. Adam zemřel a všechny jeho děti se narodily „mrtvé“. Bůh poslal Ježíše Krista, aby přivedl Adamův rod zpět k životu. Když přijmete Ježíše jako svého osobního spasitele, pak se (podle Božího zákona) stanete duší živou. Chci říct, že existuje mnoho smluv a mnoho zákonů. Jednou smlouvou můžete ukončit platnost jiné smlouvy. Ano, můžete použít jednu smlouvu a tou zrušit platnost jiné.

Bůh s vámi uzavřel smlouvu. Očekává, že ji dodržíte a nepoužijete jakoukoliv jinou smlouvu k ukončení platnosti smlouvy s Bohem. Amen.

Bůh mluví o smlouvě se smrtí a peklem a také o smlouvě života. Dostali jste život. Budete volat k Bohu a žádat něco dalšího. Chcete se toho života zmocnit. Chcete v zaslíbení, které vám zde Bůh dává, chodit. Ještě jste v něm totiž chodit nezačali. Jediné, co se dosud stalo, je, že jste něco ztratili, přišli jste o svůj hřích. Byli jste pod mocí hříchu. Byli jste otroky hříchu. O toto postavení jste přišli. Přišel jsem o postavení otroka. Bůh mě vysvobodil. Vysvobodil mě, abych získal další smluvně dojednanou část. Tou další částí smlouvy je toto: „Budu ve vás přebývat, budu ve vás chodit, budu ve vás mluvit a vy budete můj lid a já budu váš Bůh.“ (2Kor 6,16) Doposud jsme nebyli schopni těšit se plností Boží díky překážkám, které jsou v nás.

Bůh praví: „Vrať se a podívej se znovu do své smlouvy.“

Když docházíme ke křtu – to, že mi Ježíš řekl: „Musíš se nechat pokřtít,“ mělo svůj význam. Nerozuměl jsem tomu, co dělám, jen jsem šel a nechal se vykoupat. Namočili mě, vytáhli ven a to bylo všechno. Křest ale není namočení. Křest je vědomý čin. Křest je smlouva, kterou uzavíráte s Bohem. Ti z nás, kdo byli namočení, by se měli nechat pokřtít. Dokud neporozumíte, že uzavíráte s Bohem smlouvu, že s ním půjdete celou cestu, ještě jste nevstoupili do křtu. Uzavíráte smlouvu, že s Bohem půjdete celou cestu. Tak jako mě přikrývá voda, tak mě přikryje Duch. Tak mě přikryje Kristus. Tak jako povstávám z vody, která mě obklopuje, jsem úplně celý mokrý – tak povstávám v Kristu a žiji pomazaný Duchem. Toto porozumění nám Bůh předává skrze praktickou zkušenost. Vstupujeme tedy do vody, vycházíme z vody a Bůh říká, že musíme mít svědectví. Musíte mít svědky, kteří dosvědčí váš křest. Uzavíráte smlouvu, a ta není platná, pokud nemáte svědky. Halelujah. Beze svědků není žádná smlouva platná.

Pamatuji se na jednu věc, která se mi v životě stala. Jako služebník jsem urovnával spor mezi mužem a jeho zákonnou manželkou. Šel jsem do jejího domu a měl jsem s sebou určitou sumu peněz, kterou jsem jí chtěl předat. Hnala jej kvůli těm penězům k soudu. Onen muž byl členem církve, chtěli jsme jej tak vysvobodit. Sesbírali jsme tu částku a já byl požádán, abych jí peníze předal. Myslel jsem si, že to je pro služebníka,

člověka, který je určitým způsobem zodpovědný za církev, naprosto v pořádku jít a předat té ženě peníze.

Přijal jsem ty peníze a předal jsem je. Seděla tam se svým manželem.

Řekl jsem totiž, ať přijde její manžel, aby byl svědkem předání peněz.

Je-li to rukopis smlouvy, stává se křest vodou velmi důležitým.

Řekla mi: „Neumí psát ani číst.“

Měl jsem to vědět. Měl jsem vědět, že neumí číst ani psát. Přijal jsem však daný stav a řekl: „Podepíšeš se ty.“

Ona mi řekla, že také neumí číst. Tak jen udělala značku a já to jako služebník potvrdil. Chyba.

Měl jsem říct: „Nemohu vám dát peníze. Půjdu a najdu dva svědky, kteří mi to dosvědčí.“ Nevěřil jsem, co lidé dokážou udělat. Nikdy se k tomu nepřiznala, zažalovala muže o ty peníze a řekla, že žádné nedostala. Ten bratr věděl, že já jako služebník nebudu podvádět a neokradu nikoho o peníze. Věděl, že jsem jí ty peníze předal.... Prostě to jen věděl. Ti, kteří přijali peníze, se mi smáli. Věděli, že přijali peníze, přesto nás pohnali k soudu a vyhráli.

Soudce povstal a káral mě: „Chtěl okrást tuto chudou ženu. Přestavte si, služebník církve chtěl okrást tuto chudou ženu o její peníze!“

Nemohl jsem na to nic říct, protože jsem neměl patřičné svědky.

Křest je smlouva. Bez ohledu na to, že je Bůh a svatí andělé svědkem, Bůh chce lidské bytosti, aby to dosvědčily. Víte proč? Před jejich očima se odehraje vaše svědectví o Kristu.

Půjdu pak a řeknou: „Není to ten člověk, co se nechal pokřtít?“

„To je ten, co vydal svědectví, že půjde navěky s Ježíšem?“

Je-li to rukopis smlouvy, stává se křest vodou velmi důležitým.

Ve Starém zákoně čteme o Samsonovi. Smlouva, kterou měl Samson s Bohem, se nazývala nazorejská smlouva. Ta smlouva říkala, že si nikdy nezkrátí vlasy, nikdy se břitva nedotkne jeho hlavy a nenapije se ani kapky vína atd. Samson však postupně porušoval jedno přikázání smlouvy za druhým, až na jedno – měl stále dlouhé vlasy. Vlasy jsou obrazem přikrytí. Rozumíte? Pak se Samson vydal k ženě jménem Dalila.

Víte, že Samson je obrazem církve a Dalila je obrazem falešné církve. Ta žena ho podvedla, oklamala jej, až jí nakonec prozradil své tajemství, které spočívalo v dlouhých loknách jeho vlasů. Pokud by ty vlasy zkrátil, ztratil by svou moc. Víte co? Samson si tím nebyl jistý. Ještě nikdy si vlasy nezkrátil. Udělal spoustu jiných věcí, které neměl dělat, a pořád ještě měl moc. Tak si myslel, že Bůh dodrží svou část smlouvy, i když on ji poruší. Dovolte, bratří, abych vám něco řekl: Dejte si pozor, kam až chcete zajít ohledně smlouvy, kterou máte s Bohem. Existují určité věci, které když uděláte, přestane všemohoucí Bůh dbát na dodržení své části

Jak přicházíme
o své přikrytí?
Prostě tak, že
přijmeme jiné.

smlouvy. Bůh odstranil své přikrytí. Slyšíte mě? Odstranil své přikrytí. Jak přicházíme o své přikrytí? Prostě tak, že přijmeme jiné.

Přijmete-li přikrytí člověkem...

Na jednom místě jsme měli malou skupinku. Někdo tam přišel, když jsme byli pryč, a vše rozvrátil. Kázal ženám z té skupinky, že potřebují přikrytí. Mnohé z těch žen nebyly vdané. Tak se na základě kázání toho bratra cítily nahé.

Šly tedy a ptaly se jistého muže: „Budeš naším přikrytím?“

„Budeš mým přikrytím?“

A všechny ženy byly rázem přikryty nějakými ubohými chlapíky. Chvála Pánu. V důsledku toho se celá skupina rozpadla. Všichni byli rozptýleni. Odmítli Boží přikrytí. Zavrhli Boha.

Nikdy nezapomenu, co se mi stalo, když jsem se nechal zapsat do biblické školy. Udělal jsem jen to, že jsem napsal své jméno na nějaký seznam uchazečů o studium na této biblické škole v příštím semestru. Udělal jsem to, protože nějakí bratři přišli a řekli: „Bratře, Pán říká ...“

Už se vám stalo, že za vámi někdo přišel a řekl: „Tak praví Pán,“ a přitom Pán nic nepravil? Víte, je to hrozná věc, která se děje mezi Božími dětmi, že říkají: „Pán řekl,“ „Pán praví,“ „Pán pravil.“ Dejte si pozor, kdy to používáte, zejména pokud si nejste jistí, jestli je to Pán. Je velmi mnoho jiných duchů, kteří mluví k lidem, velmi mnoho rozličných hlasů.

A tak ten bratr přišel a říká: „Tak praví Pán...“

Já byl tak hloupý! Myslel jsem si, že Pán s nimi mluvívá, tak jako mluvil se mnou. A tak jsem vstal a běžel jsem se zapsat do biblické školy. Když jsem se vrátil zpátky domů, stál tam v záři slunce Pán. Slunce pronikalo okny, bylo to odpolední slunce, byly čtyři odpoledne. Stál tam,

Ježíš se nespokojí s druhořadým místem. Chce být prvním ve vašem životě.

protože jsme měli na čtyři domluvenou schůzku, a já se zpozdil. Viděl jsem Jeho siluetu. Víte, jen párkrát jsem Jej viděl takto. Pomalu se obrátil. Bylo v tom něco hrozivého. Když na mě pohlédl, Jeho oči byly jako dvě žhnoucí ohnivé koule. Pronikaly mnou a já se přikrčil. Namířil mi prst do obličeje... Já teď nevím, jestli je rozumné vám říkat, že mi namířil prst do obličeje, když ani nevíte, jestli má Bůh prst. Víím, že Ježíš prsty má.

Namířil mi prstem do obličeje a řekl: „Jestli půjdeš do biblické školy, zavrhl jsi mě jako svého učitele.“

Můj Bože! Řekl jsem: „Ne! Nechci zavrhnout Boha.“

Můžete však zavrhnout Boha tím, že přijmete něco jiného. Nemusíte říct: „Nechci Boha.“ Ve skutečnosti mnozí, kteří dnes odmítají Boha, říkají: „Bože, toužím po Tobě.“ „Chci Tě víc než svůj život.“ „Chci Tě, Bože, chci Tě.“ Ale chci tebe, d'áble.

Víte, co myslím? Pokud přijmete určité věci, automaticky zavrhnou jejich opak. Když jsem akceptoval jiného učitele, učitele biblické školy, automaticky jsem zavrhl Ježíše Krista jako svého učitele. Neudělal jsem to vědomě. Má mysl prohlašovala: „Ano, ano, chci Ježíše.“ Mé srdce volalo: „Ano, ano, chci Ježíše.“ Mé skutky však říkaly: „Chci jiného učitele.“ Amen.

Bůh nám říká, že si máme dát pozor na to, co děláme se smlouvou, kterou máme s Ježíšem Kristem. Někdy přijmete něco, co je v rozporu se smlouvou, kterou máte s Ježíšem. Tak se text psaný drobným písmem stane ještě drobnějším.

Nahoře je velký nápis: Spasení. „Přijmi Pána Ježíše, a budeš spasen...“ (Sk 16,31)

Řeknete: „Chvála Bohu, to jsem učinil.“

V tu chvíli si neuvědomíte, že když přijmete Ježíše, Ježíš se nespokojí s druhořadým místem. Nezůstane někde vzadu zamčený a všechno ostatní budete mít na prvním místě. Chce být prvním ve vašem životě. A tak to je. Pokud dáte ve svém životě Ježíši druhé místo, uctíváte něco jiného. Když se tohoto dotýkáme – víte, co je to uctívání Baala? Víte, proč Bůh nenávidí Babylon? Proč je tak velmi proti němu zaujatý? Pokud dobře čtete svou Bibli, neunikne vám, s jakou hořkostí se Bůh o Babylonu vyjadřuje. Babylon je pryč už tisíce let, neexistuje už místo, které by se jmenovalo Babylon. Proč Bůh stále opakuje, že Babylon nenávidí?

Uctívání Baala
není nic jiného,
než směšování
Boha a světa.

Víte proč? Protože uctívání Baala či babylonské uctívání není nic jiného, než směšování Boha a světa. Trošku Boha a trošku světa, a máte celý svět. Dábel to ví. Jediné, co po vás chce, je, abyste to míchali. Pokud nalijete vodu do vína, výsledek není víno. Vznikne směs a to není dobré.

Bůh nám v této hodině říká, že pro tuto hodinu je nebezpečné být součástí směsice. V církvi vidíme velké rozdělení a oddělování. Právě nyní se celá ta věc dala do pohybu, nechci však jít hlouběji do tohoto tématu, protože to není dnešní poselství. Chci vám dnes večer předat, že Bůh je zarmoucen tím, jak se Jej snažíme učinit součástí směsice, aniž si uvědomujeme, že to děláme. Prostě jen nevědomky mícháme věci Boží s věcmi tohoto světa, jako by to bylo v pořádku. Jako by to bylo to, co Bůh chce. Tohle ale Bůh nechce.

Vraťme se nyní ke smlouvě křtu, k tomuto bodu smlouvy. Je-li křest bodem smlouvy, měli bychom začít věřit, že když Pavel přišel do Efezu a viděl tam ty bratry baptisty, řekl: „Do čeho jste byli pokřtěni?“

Musíte být pokřtěni do něčeho. Víte, do čeho jsou pokřtěni mnozí lidé? Jsou křtěni, aby se stali členy církve. Když vás pokřtí, stáváte se jedním z nich. To je starý židovský prototyp křtu. Pokud by vás pokřtil Gamaliel, stal by se z vás Gamalielita. Pokud by vás pokřtil Pavel, stal by se z vás Pavlovec. Proto Pavel řekl: „Nepokřtil jsem žádného z vás.“ Chápete? Díváme se tedy na něco starého, starobylého, babylonského, hříšného a bezbožného. Něco, co pochází z uctívání Baala a bylo to zahrnuto do církve a nazváno křest. Bůh takto o křtu nemluví. V této pokřivené podobě někam přijdete, jste pokřtěni a přijmete právo být

v obecenství. Byli jste tak vlastně zasvěceni do určitého řádu, podobně jako zednáři. Prostě jste byli k něčemu připojeni.

Když jste skutečně pokřtěni, vyhlížíte křest Duchem jako druhý stupeň, který vede ke křtu do Krista. Víte proč? Dovolte mi, abych vám to řekl. Kristus nejprve vstupuje do věřícího, potom věřící vstupuje do Krista. Sledujete, co říkám? Dokud Kristus není ve vás, nemůžete vstoupit do Krista. Nejdříve do vás vstoupí Kristus a pak vás dovede do Krista. Vraťme se do Jana 17,21:

„Aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal.“

Pojďme si to jasně ukázat. V nás je Kristus. V Kristu je Otec, ale my všichni jsme v Bohu.

Tak jsem já s Kristem uvnitř mě a Otcem uvnitř Krista. A pak jsem já v Kristu s Otcem okolo nás všech.

Vidíte Krista v nás. A kdekoliv je Kristus, tam je i Otec. Všichni žijeme, hýbeme se, chodíme v oblasti nazývané Bůh. Nerozumíte? Tělo Kristovo není denominace, je to rovina ducha, v níž žijeme. Tělo Kristovo je funkční jednotkou Boha na zemi, s Kristem jako hlavou. Halelujah. Chápete, o čem mluvíme? Pokud na této rovině chodíme, jsme v oblasti nazývané tělo Kristovo v Bohu. To vše však je možné jen tehdy, je-li Kristus ve vás.

Kdy Kristus do vás vstoupil? Jak si pamatujete, přijali jste Jeho krev. Byli jste pokřtěni. Přitom jste s Kristem uzavřeli dohodu, že s Ním půjdete celou cestu. Jakmile s Ním začnete chodit, jste pokřtěni znovu, tentokrát v Duchu svatém.

Máme tři křty. Křest vodou, křest Duchem a křest do Krista.

1. Vodou vás křtí člověk
2. V Duchu svatém vás křtí Ježíš
3. Do Krista vás křtí Duch svatý

Jedním Duchem jsme všichni pokřtěni v jedno Tělo (zvané Kristus). (1Kor 12,13)

Kdykoliv jsme v těle Kristově, jsme v jiné dimenzi. V jiné dimenzi církve. Svatyně je místo, které symbolizuje dimenzi těla Kristova. Když tam jste, zjistíte, že tam už není muž ani žena ani dítě. Proč? Protože Kristus je všechno ve všech. (Kol 3,11b) Potřebujeme slyšet Krista, ať už třeba povstane dítě, aby mluvilo, nebo povstane žena. Myslím, že tohle je ta klíčová věc a důvod, proč Bible říká: „Ženy ať jsou v církvi mlčící.“ (1Kor 14,34) Opravdu nechceme, aby v této církvi jakákoliv žena mluvila, ale pro muže to platí také. Rozumíte? Na této rovině se nestaráte, kdo mluví, ať je to žena, či muž, protože chcete slyšet Boha. Máte-li uši připravené na slyšení Boha, budete Jej slyšet bez ohledu na to, jaký hlas mluví.

Jak už bylo řečeno, jednoho dne to došlo s prorokem tak daleko, že si musel Bůh použít osla, aby k němu promluvil. Ano, Bůh musel pomazat osla a uschopnit ho k mluvení, aby prorokoval prorokovi. Ten byl zaslepený, protože byl „žádostiv mrzkého zisku“, pohyboval se na nízké rovině a ani nebyl schopen vidět anděla. (Num 22,32) Bůh říká, že musíme odložit stranou své lidství. Přestat hledat člověka. Každý chce pastora... Chcete někoho, kdo by nad vámi vládl. Jsou místa, kde se tak bojí cokoli udělat, že nikdo opravdu nic nedělá. Nerozumíme Bohu. Potřebujeme Mu rozumět.

Mluví-li Bůh ke mně, bratří, povstanu a udělám to, co po mně Bůh chce, bez ohledu na to, komu se to nelíbí. Velkou otázkou pak zůstává, je-li toto dům Boží, nebo je to dům někoho jiného – do vašeho domu totiž nemůžu přijít a dělat, co se mi zlíbí. Je-li to však dům mého Otce, do kterého přijdu, a můj Otec ve mně promluví, pak povstanu a mluvím. Chce-li Otec, abych zazpíval píseň – vstanu a zpívám píseň, protože jsem v domě svého Otce. Navzdory tomu však nebudu mimo řád, to není z Otce.

Písmo říká: „*Všecko slušně a podle řádu ať se děje.*“ (1Kor 14,40)

Nerozumíme Bohu. Když kážeme pravé Boží evangelium, někdo říká: „Nastane zmatek, jestli to někdo nebude řídit.“

To není pravda. On to někdo řídí, Ježíš to řídí, Kristus v tobě to řídí, bratře. Kristus v tobě tomu velí. Věřím-li v Krista v tobě, pak když povstaneš, uslyším Krista. Budou povstávat někteří, kteří nemají Krista a kteří nemluví z Krista. Já však Kristu věřím, že budou napraveni, požehnáni, vysvobozeni a usazeni. Halelujah. Takto tomu věřím. Tak by to mělo být. Pokud Bůh pomůže tohoto bratra k vedení, nechť vede. Tak to vidím.

Když je Kristus v tobě, musíš povstat a převzít vládu nad každým jiným duchem v Božím domě.

Někdy poslouchám vaši hudbu a slyším, že ji nikdo nevede. Ano, nikdo nevede. Nevím, jestli čekáme, že povede anděl z nebe, já však věřím, že Bůh chce, aby někdo, koho On pomazal a požehnal, povstal a vedl chvály. Víte proč? Protože jinak přijdou jiní duchové, usadí se tady, převezmou chvály a obrátí vše

vzhůru nohama. Někdo musí povstat v autoritě ve jménu Ježíš. Když je Kristus v tobě, musíš povstat a převzít vládu nad každým jiným duchem v Božím domě. Nevěřím v neřád. Amen. Věřím v Krista. Věřím v Krista Ježíše a věřím, že by Kristus měl vládnout ve své církvi.

Tak přicházíme ke křtu do Krista. Když jsem pokřtěn do Krista, jsem ponořen – tak jako mě přikrývá voda, podobně mě přikrývá tělo Kristovo. Nemůžu patřit Kristu a zároveň patřit denominační církvi, která je pod jinou vládou než Kristovou. Nemohu patřit Kristu a zároveň místu, kde někdo kraluje a vládne neomezeně nad Božím lidem, ať si říká pastor, nebo nějak jinak. Jak už jsem vám předtím řekl, Bůh nikdy do Bible slovo pastor nenapsal. Slovo pastor v Bibli nenajdete.

Někdo se mě ptal: „Jakou Bibli čteš, bratře Ceci?“

Já čtu tu, kterou napsal Bůh. Nečtu takovou, kterou někdo přeložil z latiny, protože do ní vložili tolik latinských slov se záměrem nás odvést špatným směrem. Slovo pastor není v Bibli. Bůh tam napsal „pastýř“, oni je vyměnili za „pastor“.

Možná se ptáte: „Jaký je tedy rozdíl mezi pastýřem a pastorem?“

Pastor je latinské slovo, které se překládá jako „honák“ či „honák dobytka“. Pohanský honák zabíjí ovci a pije její krev. Pohanský honák žene dobytek před sebou. Ježíš však řekl: „*Já jsem ten pastýř dobrý. Dobrý pastýř duši svou pokládá za (své) ovce.*“ (Jan 10,11) Jde před ovce. Halelujah. Bible popisuje Davida, jak se svým malým mečem čelí lvu, který se blíží, aby sežral ovečku. Říká: „Než dojde na ovci, budeš muset nejdřív zabít mě. Neobětuji ti ani jednu ovečku.“ Bible popisuje situaci, kdy najmete člověka, aby tuto práci dělal, a on, jakmile uvidí lva, řekne: „Vezmi si, kterou chceš, já mizím.“ Přesně tohle říká Písmo. Onen člověk utíká, uhání pryč, opouští ovce. (Jan 10,12–13) Pak až si lev nacpe břicho, se vrátí a ujme se zbytku ovce. Bůh se však snaží naučit nás něco nového. Novinka je, že zde není žádný prostředník. Není jiný prostředník mezi Bohem a člověkem než Ježíš. (1Tim 2,5) Zajímá mě, jestli to chápete. Pokud sám sebe vyvýším a stanu se pastorem, stavím se do role prostředníka mezi Bohem a lidmi.

Boží požehnání získáte jen za to, co vám Bůh přikázal.

Na tomto světě jsou dvě služebnosti a tyto služebnosti zápasí o prvenství. Jedna služebnost je pomazaná a ustanovená Bohem, druhá je ustanovená církví. Věděli jste to? Pozdvihněte oči a rozhlédněte se. Semináře chrlí absolventy po stovkách. Ustanovují je služebníky evangelia. Stávají se však služebníky denominací, vyučenými na seminářích. Toužím vidět Bohem ustanovené muže, kteří zaujmou pozice Božích služebníků.

Služebník (anglicky minister) je dalším slovem s pozměněným významem v anglicky mluvících zemích. Slovo služebník přeložili do latiny, a pozměnili tak jeho význam. Minister má být služebník. V našich církvích to však ten význam nikdy nemá. Minister (v češtině známe ve slově „ministr“) znamená „šéf“. Ano, minister je šéf. Pokud pošlete „ministra“ do Washingtonu, není ten vybraný náhodou ten nejvýše postavený? Vidíte, obrátili svět vzhůru nohama.

Bratří, Bůh nás žádá, abychom se podívali na svou smlouvu. Znovu se podívejte, na čem jste se s Bohem dohodli, že budete dělat.

„Souhlasím, Ježíši, že půjdu s Tebou celou cestu.“ A pak se obrátím a jdu s nějakým člověkem.

„Souhlasím, Ježíši, že s Tebou půjdu.“ A pak se obrátím a začnu dělat něco jiného.

Tato smlouva vás zavazuje až do smrti. Bůh vás zavazuje k dodržování vaší části smlouvy a zavazuje se, že vás vekřtí do těla Kristova. Ano. Tělo Kristovo musí být nad vámi, pod vámi i kolem vás. Musí vás zcela přikrýt. Jste pokřtěni do Těla, které nevidíte. Ale chvála Bohu, to Tělo je stále s vámi.

Když vstoupíte s Bohem do této oblasti, docházíte k dalšímu bodu smlouvy, a tím je oblast stojanu s lampami. Stojan s lampami se skládá ze sedmi kalíšků, které jsou společně napájeny olejem. Sedm lamp je symbolem sedmi církví, které v jednotě s Bohem přinášejí světlo na svět. Předpokládá se, že budete chodit pod nadvládou. Pamatujte, právě jste přijali nadvládu Ježíše Krista a Bůh očekává, že pod touto nadvládou budete jednat, žít a fungovat. Stojan s lampami nám má ukazovat, že pod nadvládou Ježíše Krista je i mnoho jiných andělů, kteří s námi spolupracují. Nepracujete sami.

Podívejme se na skutky. Všechny koruny od Boha připadnou lidem, co konají velké dílo, mají velké nemocnice, velké university, velké církve s tisíci a tisíci členy. Na nás chudáky nějaká koruna zbude jen stěží. Oni přece slouží tisícům lidí. Jen se někdy podívejte na pořad 700 club. Mají několikamiliónovou sledovanost. Pro kohokoliv z nás bude obtížné získat nějakou z těch korun, pokud ti bratři dokážou díky vybavení předat svůj hlas miliónům lidí po celé zemi.

Ale to není pravda!

Víte, co je tím tajemstvím? Boží požehnání získáte jen za to, co vám Bůh přikázal. Není to hrozné? Vrhnete se, bratří, do všech těch věcí. Máte školu, kde vyučujete křesťany, vychováváte služebníky, vysíláte je, aby kázali, děláte tohle, děláte tamto, děláte ještě něco dalšího, a za nic z toho nedostanete zapláceno! Pokud vám to Bůh nepřikázal, prohráváte. Ó Bože, to je hrozné! Pokud se nad tím zamyslíte, je to skutečně hrozné.

Přijde někdo: „Pane, získal jsem milion duší v nebi.“

Bůh řekne: „... dříví, seno, strniště.“ (1Kor 3,12)

Podívejme se teď na nějakou nepatrnou starou paní, sestru zatíženou starostmi o domácnost. Nemůže než se modlit. Nemá čas jít ven

a získávat duše. Nemá čas na toto nebo na tamto. Má jen svůj omezený čas k modlitbám. Když ji Bůh povolává k modlitbě, jde se pokorně modlit.

Bůh řekne: „... zlato, stříbro, drahé kamení.“ (1Kor 3,12)

Nevidíte, jak Bůh celou tu věc uvádí do rovnováhy? Dokud vám to Bůh nepřikáže, vaše práce je marná.

A teď dávejte pozor. Bůh vám řekne: „Sestro, zameť tady podlahu. Chci, abys setřela podlahu.“ Vezmete si koště, všechno zametete a pak vytřete mopem.

Bůh řekne: „Zlato.“

Někomu jinému však Bůh řekne: „Nyní cestuj po Spojených státech až do Los Angeles a kaž tam tisícům či desetitisícům lidí.“ Takový člověk dostane stejnou odměnu jako vy, když setřete podlahu. Bůh se vám totiž odmění za poslušnost.

Bůh někomu jinému řekne: „Běž a postav se tam na rohu ulice.“ Tak tam jdete, stojíte a nic nevidíte, nic neslyšíte a nic neděláte.

Ale Bůh řekne: „Zlato.“

To proto, že jste tam šli, jak vám Bůh řekl. A také proto, že Bůh měl tam venku své duchy, kteří dělali, co jim bylo určeno, zatímco vy jste tam stáli.

Nerozumíte, že to je jako armáda, kde generál velí svým útvarům? Útvary neví, kam pochodují. Vědí jen, že jsou řízeny někým, kdo vidí bojiště jako celek, a oni nevidí, co vidí on.

Takto vidíme Boha. Tak chápeme svoji smlouvu s Ním. Pro každý krok na naší cestě existuje nová smlouva. Lépe řečeno – nový zápis do naší původní smlouvy. Bůh tedy říká: „Pojď se mnou.“ Pamatujte, že jsme řekli: „Půjdu celou cestu.“

Co je ta „celá cesta“? Celá cesta mě vede přímo do věčnosti, přímo do nesmrtelnosti, přímo do vzkříšení. Přesně tam mě vede. Ještě jsem nedosáhl vzkříšení, musím jít tedy dál.

Přicházím ke stojanu s lampami. Hořím. Všimněte si ohně. Jsem to já, kdo hoří. Podívejme se na stojan s lampami. Celý stojan je ze zlata. Ještě

je tu olej a nahoře malý knot. Já jsem ten knot, který hoří, a tak vyzařuje světlo. Už vám někdy došel olej? Měli jste někdy svítilnu, ve které došel olej? Co se pak stane s knotem? Shoří. Pokud vám dojde olej, přijdete o svůj knot. Amen. Hoříme a zjevujeme světlo. Bůh však musí být s námi a vést nás, jinak marníme čas.

Pro každý krok
na naší cestě
existuje nový
zápis do naší
původní
smlouvy.

Když odhlédnete od tohoto bodu a řeknete: „Bože, já mám s Ježíšem Kristem smlouvu, že se z Něj nasytím.“

Máte? Symbolem této smlouvy je stůl s předloženými chleby.

Je jedna zvláštní věc, co se těchto bodů smlouvy týče. Každý z nich má svůj počátek u bronzového oltáře, tak jako kněz, který se jej dotkl, pokropil ho krví a pak přichází do svatyně a kropí krví stojan s lampami, kropí stůl s předloženými chleby. Každé jednotlivé věci se dotýká krví. Proč? Bůh vkládá svůj život do každého zaslíbení, které vám dává. Krev Ježíše Krista předá určitou míru moci každému slovu, které On předává.

Bůh vám slibuje, že vás nasytí. Pojdme se podívat na některá zaslíbení o nasycení.

Jan 7,17: „*Bude-li kdo chtíti vůli jeho činiti, tenť bude uměti rozeznati, jest-li to učení z Boha, čili mluvím já sám od sebe.*“

Bůh vám slibuje, že neupadnete do falešného učení. Mnozí z nás však do falešného učení upadají. Je to proto, že porušujeme smlouvu s Bohem. Ano, je to tak. Právě teď zaplavuje celou zemi učení o konečném usmíření. Říká se v něm: „Neboj se sestro, neboj se bratře, ďábel bude spasen.“ Bude-li i ďábel spasen, co pak já? Určitě budu spasen bez ohledu na to, co dělám.

Zvláštní shodou okolností jsem se před pár dny octl ve shromáždění, kde právě konečné smíření začínali kázat. Povstal jsem a řekl: „Každý člověk na jakémkoliv místě, který káže konečné usmíření, žije nemo-rálně.“ Lidé byli šokovaní, protože to bylo, jako bych četl případ toho muže. Nic jsem o něm přitom nevěděl. Kdyby to věděl, činil by pokání přímo na tom místě, protože by uvěřil, že je to Bůh, kdo mluví. Ale

v případech, jako je tento, oni neřeknou, je to Bůh, ale: „Někdo mu o tom řekl.“

Všimněte si, že kdekoliv je kázáno konečné smíření, vstoupí nemoralnost. Proč? Když se za všech okolností stejně dostanete do nebe, proč byste žili čistý život. Můžete spáchat, jaké hříchy chcete, a stejně jdete do nebe. A i kdybyste se chvíli museli pálit v očištění, po chvíli stejně budete vytaženi ven podle toho, co učí. Říkají, že řecké slovo „aionios“ znamená „na čas“. Já na to jednomu bratru řekl: „Copak Bůh je aionios?“ Znamená to tedy, že Bůh je na čas? On mi odpověděl: „Ne, On je od věků až na věky.“ Jestli to znamená na tomto místě „věčně“, tak na jiných místech to také musí znamenat věčně. Věčný trest i věčné spasení. Řekl jsem: „O mém spasení mi nic nevyprávěj, mé spasení je věčné.“ Pokud je takový člověk cvičený v argumentování, tak to nějak překrutí, aby se z toho dostal. Kdykoliv někde ztrácí, jinde získává.

Chvála buď Bohu, žádné argumentování nezbaví vaši smlouvu s Bohem platnosti. Můžete argumentovat, můžete cokoliv, a Bůh vás stejně stále drží. Za smlouvou stojí síla.

Máme tedy smlouvu o sycení se z Krista. Je o sycení se z Krista, kdykoliv se společně sejdeme. To je jedna dimenze. Víte, bratří, když jsem sem dnes odpoledne přišel, něco bylo špatně. Nebyli jsme v jednotě. Naše mysl nebyla v jednotě. Nepřišli jsme sem se stejným záměrem. Amen.

Pamatuji se na jednoho mého přítele, který někam přijel a kázal. Pak se nečekaně objevil nějaký vyšetřovatel. Volal mému příteli, protože měl v počítači jeho jméno spolu se vším, co kázal, a bylo to ke zveřejnění. Pamatuji si, jak mě jednou zavolali do Miami. FBI mi byla schopna říct jména všech bratří a domovů, které jsem navštěvoval, co jsem kázal a tak dále. Byl jsem nadšený, že mám možnost jim svědčit. Tak jsem jim řekl, co kážu. Jeden svěsil hlavu a řekl: „Hmm, musím začít chodit do církve.“

Chci tím říct, že když se scházíme, měli bychom se scházet ve jménu Ježíš. Co to znamená? Jméno je povaha, přirozenost Ježíše. Nenechte se nikým oklamat. Pamatuji se na dobu, kdy jsem chodíval do církve, abych se tam potkal s děvčaty. Ano. Chodívali jsme do církve dole na rohu, abychom se potkali s dívkami. To bylo pro nás to hlavní. Teď mi prosím odpusťte – někteří přichází do církve, protože nemají nic jiného na práci. Různí lidé přichází z různých důvodů. Lidé sem přichází, tělem jsou zde, ale jejich mysl lítá někde jinde. Mysl je doma. Možná jste nechali konvici

na sporáku, zapomněli jste vypnout troubu. Nezhasli jste. To všechno vás napadne, když jste tady. To není v Kristu.

Scházet se ve jménu Ježíš znamená v povaze Ježíše. Řekl přece: „Když se scházíte v mém jménu...“ (Mat 18,20) Co se děje? „Jsem uprostřed vás, abych vám požehnal a činil vám dobře.“ Pokud se scházíte ve jménu Ježíš, budete požehnáni. Než půjdete domů, něco se stane. Je přítomna povaha Ježíše.

Slíbili jsme Bohu, že se budeme sytit z Ježíše Krista. Podívejme se spolu do Jana 6,35:

„I řekl jim Ježíš: Jáť jsem ten chléb života. Kdož přichází ke mně, nebude nikoli lačněti, a kdož věří ve mne, nebude žízni nikdy.“

Chvála Pánu. A podívejme se na verš 48:

„Jáť jsem ten chléb života. Otcové vaši jedli mannu na poušti, a zemřeli. Totoť jest chléb ten s nebe sstupující. Kdožť by koli jej jedl, neumřet. Jáť jsem ten chléb živý, jenž jsem s nebe sstoupil. Bude-li kdo jísti ten chléb, živ bude na věky. A chléb, kterýž já dám, tělo mé jest, kteréž já dám za život světa.“

Znamená to, že ten Ježíš, z něhož se máme sytit, je tentýž Ježíš, který tu s námi sedí. Když se scházíme, scházíme se k syčení z tohoto Krista. Scházíme se také k syčení z Krista v našem bratru, neboť Kristus ve mně mluví ke Kristu v tobě, a ty jsi požehnaný a pozvednutý a vysvobozený. Tak se sytíme z Krista na různých úrovních. Pokud přijdete ve špatném duchu, nikdy se nenasytíte. Amen. Halelujah. Nemusím to více zdůrazňovat, vždyť Bůh říká, že Ježíš Kristus je uprostřed shromáždění. Je to součást smlouvy. Když odcházel, řekl:

„A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.“ (Matouš 28,20)

„Onť zajisté řekl: Nikoli nenechám tebe (nás) tak, aniž tě (nás) opustím.“ (Židům 13,5b)

Musíme se naučit na tuto část smlouvy spoléhat. Musíme se naučit přidržet se jí. Nemůže selhat, je zapsána v krvi Ježíše Krista.

Bůh se smluvně zavazuje, že nás ochrání, zavazuje se, že učiní z každého křesťana vítěze. Věděli jste o tom? Víte, že ne každý křesťan

nakonec zvítězí, ale Bůh se zavazuje, že jej vítězem může učinit. Podívejme se do Zjevení 12, verš 11:

„Ale oni zvítězili nad ním (satanem, ďáblem) skrze krev Beránka, a skrze slovo svědectví svého, a nemilovali duší svých až do smrti.“

Dovolte, bratří, abych vám řekl, že jsme ještě neviděli vyvrcholení satanovy moci. Ještě jsme neviděli, to co je potřeba vidět, co se týče plánů ďábla. Tato církev však je vítěznou církví. Myslím tím, že z těchto dnes živých lidí povstanou vítězové. Lid, který pošlape satana. Srazí ho a učiní mu konec. Bude to tak, ať už tomu věříte, nebo ne. Ať to budete vy, nebo ne, někdo určitě bude vítěz. Já z toho nechci být vynechán. Pokud z toho musí být někteří lidé vynecháni, pak vyznávám: „Já s vámi nejdu, já chci být v zástupu vítězů. Chci být mezi těmi, kdo zvítězí. Zvítězím skrze krev Ježíše.“

Někdo si možná myslí, že krev je nějaká červená tekutina, která tekla po kříži. Krev Ježíše Krista je Boží život, který je v nás. Potřebujeme pouze vzývat tento život ve jménu Ježíše Krista, a oslňující světlo zazáří z našeho čela, nikoliv z veřejí dveří jako dříve.

Viděli jste někdy, jak lidé žehnají domu, obcházejí jej, na každém ze čtyř rohů čtou z Bible? Myslím si, že satan stojí opodál a chechtá se. Čtení Bible tomu totiž nepomůže. Pokud však máte svůj dům označený na svém čele krví Ježíše Krista..., tomu já věřím. A musím říct, že tomu věřím hodně. Nemůžu si prostě pomoci a ani vám neumím vysvětlit, proč tomu tolik věřím. Věřím, že když se na vás duch podívá a když jednáte ve jménu Ježíše Krista, záblesk světla vyjde z vašeho čela a sejme ho jak ve Hvězdných válkách. Věřím, že Star Wars jsou jen viditelnou demonstrací, tak jako jiné vědecké objevy, která popisuje určité věci v Bohu, kterým jsme dříve nerozuměli. Podobně je tomu s mnoha a mnoha frekvencemi a úrovněmi, na nichž lidé mohou žít a pohybovat se spolu s duchy a mocí. Vysvětlení těchto věcí prostě získáváme z vědy. Věřím, že Bůh v tomto čase zjevuje své církvi, jak Boží sláva vyzařuje z osoby člověka a jak se ďáblové bojí některých lidí díky Boží slávě, která z nich vychází. Halelujah.

Věřím, že Bůh nám dnes večer říká, že musíme znovu uplatnit moc krevní smlouvy, kterou máme s Ježíšem. „Ježíši, jsi můj pokrevní bratr.“ Ano. „Ježíši, jsi můj pokrevní bratr skrze smlouvu, kterou jsme uzavřeli na Golgatě. Učiň to pro mne, Pane.“

Ježíš musí jednat ve váš prospěch díky smlouvě, kterou s vámi podepsal na Golgatě. Tato smlouva platí navěky. Víte, co řekl? Řekl, že je to věčná smlouva. (Gen 9,16, Žid 13,20) Myslíte si, že s vámi Bůh uzavře věčnou smlouvu, když ví, že brzy bude po vás? Ne. Bůh s vámi uzavírá věčnou smlouvu, protože za deset tisíc let budete ještě stále chodit a jednat podle smlouvy, která je mezi vámi a Jím. Halelujah.

Postoupíme do páté fáze a tam je velmi mnoho problémů. Každý člověk, který ve stánku zemřel, každý služebník, který zemřel ve službě Bohu, zemřel právě zde. Padli mrtví u zlatého oltáře.

Dvě stě padesát kněží povstalo se svými kadidelnicemi a šli proti Mojžíšovi. Jak ale může jít Bůh proti Bohu? To je šílené. Pokud postavíte Boha proti Bohu, tak nastane exploze a někdo umře. Tak tito muži vzali své kadidelnice proti Mojžíšovi, muži Božímu. Oheň vyšel z jejich kadidelnic a smrtelně je ranil, jako blesk. Dvě stě padesát mrtvých jednou ranou. Chóre, Dátan a Abiron, jejich domy čítající stovky a stovky lidí, stáli proti Mojžíšovi. Bůh je smetl a země je pohltila (Num 16,32–37)

Nádab a Abiu řekli: „Vezměme cizí oheň. Udělejme si vlastního Ducha svatého. Křičme, když vidíme, jak jiní křičí. Mluvme jinými jazyky.“ (Lev 10,1) Copak nevíte, že se toto právě nyní děje? V některých charismatických kruzích lidé mluví jazyky, které jim Bůh nikdy nedal. Ano.

Jeden člověk přišel na Jamajku a řekl: „Každý, kdo chce Ducha svatého, se posadte do této řady.“

Všichni utíkali dopředu, aby obdrželi Ducha svatého. Posadili se tam. Ten člověk přistoupil k jednomu z nich, vložil na něj ruce a řekl: „Říkej šala baha.“

„Šala baha.“

On na to: „Rychleji.“

„Šala baha šala baha šala baha šala baha šala baha“

A on řekl: „Máš to.“

Co má? Nic. Halelujah. Nezáskal nic. A tak vidíme mnoho charismatiků, kteří mluví v jazycích a prorokují. Nemají však nic. Je to člověk nad člověkem a nad člověkem. Žádný Bůh! Cizí oheň! A je to smrt. Oheň je

zasáhl a zahubil u zlatého oltáře. Lidé byli před Bohem tak vyděšení, že nemohli vstoupit. Museli použít provaz a vytáhnout je z toho místa ven. Byl to krok proti Bohu a Božímu řádu.

Bratří, říkám to proto, protože zlatý oltář je vaše duše. Zlatý oltář je vaše duše a Bůh žádá lid, aby dal svou duši Bohu, už ne tělo. Poté, co jste došli až sem, poté, co jste milí křesťané, poté, co posloucháte Ducha svatého a činíte Boží vůli.

Bůh říká: „Dobrá, je čas, abys vydal svou duši. Už příliš dlouho přemýšlíš svým vlastním způsobem. Už příliš dlouho jsi pracoval bez mysli Kristovy. Chceš novou mysl?“

Pokud chcete novou mysl, jak ji získáte? Je tady nějaký bystrý student, který mi odpoví? Chcete-li novou mysl, jak ji získáte?

„Vzdáte se té staré.“

Vzdáte se té staré. Halelujah. Nelijete nové víno do starých měchů.

Řeknete: „Pane Bože, nechci svou mysl, nechci své myšlenky. Odmítám své myšlenky.“

Víte, pro mě je velmi jednoduché odmítnout vaše myšlenky. Velmi, velmi snadné. Znáte to: „Ne, nesouhlasím s tím, co ty říkáš. To co já říkám, je pravda.“

Je snadné odmítnout myšlenky někoho jiného. Není však snadné odmítnout ty svoje.

Musíme být schopní říct: „Bože, chci v té věci Boží mysl. Nechci svou vlastní mysl. Nechci mysl někoho jiného. Nechci jakoukoliv mysl, chci pouze tu Boží.“

Potřebujeme se natáhnout po Kristově mysli. Musíme se rozhodnout ve svých srdcích: Mysli Kristova – to je to, co chci, Pane! Pak k vám mysl Kristova začne přicházet. Máme i emoce a touhy a svou vůli. Předkládáme své vlastní argumenty, vlastní touhy, vlastní věci... V prostoru, kde by měl být Bůh. Rozumíte?

Jednou z nejhorších věcí je toto: Předpokládejme, že bych přišel do církve, která má pastora, a přidal bych se k této organizaci. Říkáme: „Pane, vydávám Ti svou mysl a chci dělat jen to, co Ty chceš.“ Pastor mi však začne říkat, co mám dělat, a já dělám to, co mi říká on. Neslyšel

jsem Boha. Dělal bych, co po mně chce někdo jiný. Byl bych na tom hůře, než kdybych dělal, co chci sám. Rozumíte? O stupeň hůře pro vás je dělat, co chci já, Cecil duCille, než dělat své vlastní věci. Neděláte své vlastní věci, ale začnete dělat věci někoho jiného a věřit tomu, že to, co děláte, je Boží věc. Potřebujeme lid, který jedná pod vedením Krista a který rozezná Krista ve starších. Ano. Kristus řekne starším věci, které neřekne ostatním lidem. Lidé potřebují mít ujištění v těch, kdo je vedou v Kristu. A když navzdory tomu přesto šlápnu vedle, měli byste být schopni říct: „Stalo se. Halelujah.“

O stupeň hůře pro vás je dělat, co chci já, Cecil duCille, než dělat své vlastní věci.

Je to jako s mužem a ženou, kteří spolu žijí. Žena něco řekne a muž souhlasí: „Ano, to je Pán.“ Někdy to však není Pán, a on musí říct: „Ne.“ A když se to někdy stane, žena musí říct: „Hm, to neznělo jako Bůh.“ Jak už jsem říkal dnes ráno, malý čtyřletý chlapec prostě jen příliš často slýchal: „Ježíš řekl...“ a „Ježíš řekl...“ a „Ježíš řekl...“ Babička mu řekla: „Vyčisti si zuby.“ On na to: „Babičko, řekl ti Ježíš, že mi to máš říct?“ Babička podotkla, že jí Ježíš o tom neřekl. „Ale i tak si ty zuby vyčistit musíš.“ Víte, co tím myslím. Je to však stav, do kterého nás Bůh přivádí. Stav, kdy potřebujeme slyšet Ježíše Krista a potřebujeme v té smlouvě chodit. Smlouva říká: „Vydejte své duše.“ Jak to uděláte? To je těžké, ale je to nezbytné, jestli se chcete dostat do oblasti svatyně svatých.

Víte, co je první věc ve svatyni svatých? Když tam nahlédnete, uvidíte křídla. Asi víte, že Bůh žádná křídla nemá. Přesto tam vidíte křídla. Písmo říká:

„Ten, kdož v skrýši Nejvyššího přebývá, v stínu Všemohoucího odpočívati bude.“ (Žalm 91–1)

„Brky svými přikryje tě, a pod křídly jeho bezpečen budeš; místo štítu a pavězy budeš míti pravdu jeho. Nebudeš se báti přístrachu nočního, ani střely létající ve dne. Ani nakažení morního, vlekoucího se v mrákotě, ani povětrí morního, v polední čas hubícího.“ (Žalm 91,4–6)

Budeme chodit po ulicích, a dopadne na nás zničení a soud.

Myslím si, že jsme přesně na tom místě. Myslím si, že stojíme přímo před oponou a je čas se prolomit dovnitř. Bůh říká: „Dejte svůj dům do pořádku.“ Budou se tady dít věci a vy se potřebujete skrýt ve stínu všemohoucího. Bůh nikdy nestvoří úkryt, pokud není něco, před čím je třeba se ukryt.

Když budete číst svou Bibli – je tam šestá pečeť. Není v ní žádné lidství. Je celá ze zlata, z ryzího zlata. To je naše přikrytí. Náš úkryt musí být ze zlata.

Izaiáš 30,1 říká: *„Běda synům zpuřným, dí Hospodin, skládajícím radu, kteráž není ze mne, a přikrývajícím ji přikrytím, ale ne z ducha mého...“* To říká Pán.

V kořeni slova „vzpuřný“ je slovo „bel“ (Re je předpona, re-bel-ie, ie je koncovka) Bel je jedno ze jmen Nimroda. Věděli jste to?. Bel je jméno Nimroda, který přinesl zkázu a zrušení. Hřích, který zničí zemi, je re-bel-ie. Bůh řekl: „Když uvidíte vzpuru stát na svatém místě, pak utečte“. (Mat 24,15–16) Když vzpoura začne vládnout a bude stát na svatém místě, Pán říká: „Utečte!“ (Mat 24,16)

Rozumíte, co se snažím říct? Máte smlouvu s Bohem, která vám zaručuje, že vás ochrání. Bůh ochrání církev, již se snaží ovládnout vzpoura. Budeme se na to muset podívat detailně, ukážu vám některá významná fakta, která jsme právě zjistili o tom, že už jsme pěkně daleko. Daleko, předaleko, dokonce si už nemyslím, že je možnost to vrátit. Vzpoura ovládla církev. Vyznávají: „Nechceme, aby nad námi Ježíš vládl.“ Proto kážu o vaší smlouvě s Ježíšem, abyste Jej mohli učinit Pánem a Králem ve svém životě.

Prosím každého z vás, aby až přijde domů, řekl Bohu: „Bože, chci s Tebou obnovit svou smlouvu. Chci, abys Ty byl můj Král a vládl nade mnou. Chci, abys mi řekl, co chceš, abych ráno dělal. Nejsem na světě z žádného jiného důvodu, než abych činil Tvou dokonalou vůli. Nechci Tvou dovolující vůli. Nechci Tvou dobrou vůli. Chci Tvou dokonalou vůli.“ Můžete-li to vyznat a můžete-li říct modlitbu Páně: „Přijď království Tvé, Pane Bože, cokoliv je v mém duchu, chci, aby to bylo zjeveno v mé zemské duševní povaze.“

Myslíte-li to upřímně, Bůh vás začne posouvat krok za krokem. Potká vás možná soužení, možná trochu problémů tady a tam. Možná to

budou problémy, ale bude to sláva. Jestli to opravdu chcete, pamatujte, že Bůh řekl: „Nemilovali své životy až na smrt.“ (Zj 12,11b) Nejsme lid, který kolem toho chodí a říká: „chceme žít,“ zatímco ostatní umírají. Chceme slávu s Ježíšem Kristem, která je nám smluvně slíbena.

Abrahamovi řekl: „Přivedu tě do země a vyženu všechen vzpurný lid. Chetejské, Hevejské, Perizejské a všechny ostatní -ejské vyženu ze země ven (země je svatyně). A dám ti ji do vlastnictví.“

Budete vlastnit Boha (to je svatyně svatých). Budete mít Boha.

Bůh vám žehnej, bratří.